

ismételhető dolgokat, elkövetkezett a bucsu, az elválás pillanata.

Vigyétek magatokkal ezeket a kis pogácsákat s áldjon meg benneteket a jó Isten, hogy nemes lelkű, szorgalmas, derék, becsületes, engedelmes fiai legyetek hazánknak, öröme, büszkesége jó szüleiteknek, mindig szívesen látott vendégei iskolánknak és szülőföldeteknek!

Isten áldjon meg benneteket!

Egy vándor magunk közül

(A magyar tanító.)

*Jön, megy... Ne kérd soha, hogy merre, honnan?
Az Isten küldi: szántani a porban,
Töretlen földeken...
— És ő megyen.*

*Ruhája vedlett, mint az őszi fáé, —
És mégis szebb, mint sok gazdag királyé.
Arcán, kezén sok-sok barázda ráncá mélyül,
De ha jobban nézed, sima tóvá szépül.
Vállán tarisznya, — álomszötte jószág, —
Nem látja senki, senki, csak maga.
Szántóföldjéről ezzel jár haza,
S ezzel megyen földjére indulóban.
Tarisznya mélyén annyi, annyi jó van:
Gyémántmagok sok-sok száza, ezre, —
S elosztja mind. Magának nem jut egy se.
Mindig csak vet... csak szórja a magot,
Magának termést soh'se aratott, —
Csak egy fakó kis fejfát faragott.*

*És — csak megy, megy minden hajnalon
Barázdát vágni újabb ugaron.
Mögötte nyárnak hamvas himpora,
Előtte titkok hosszú nagy sora.
A hátán mély seb. — Élet-ostora
Irdalta rá apránként, munka közben,
Tavaszban, őszben, téli ködben,
Ahogy a lelkek földjén szórta kincseit
Azoknak, kikről tudta: nincs nekik
Másuk, csak megnyílt, hófehér szívük,
És annak mélyin szent gyerek-hilük...*

— És csak megy... Az ajka fel se jajdul.
 A szívverése még se, még se halkul.
 Sőt egyre izzóbb akarása, tette,
 Mióta népünk judásláncra verve
 Nyög, sir s úgy várja kinja megszűnését,
 Az új tavasznak nyárba zendülését.
 Azóta izzóbb akarása, tette,
 Ha busan felnéz a magyar keresztre, —
 S tarisznya fészkit maggal megtetézve
 Megy, mendegél... és készül új vetésre.

Megy... megy... Ne kérd soha, hogy merre, honnan?
 Az Isten küldi: szántani a porban,
 Töretlen földeken...

— És ő megyen.

Ruhája vedlett. Lépte roskatag.
 De elfáradni néki nem szabad.
 Ó, annyi dolga van még önek! Nehéz az útja, mégis isteni:
 Alvó szivekbe fényt vetíteni.
 Tövisét lépni gallyáról a fáknak,
 Kezét megfogni, kik sötétbe járnak.
 Az elhagyotthoz odaszólni halkan,
 És megtudni, hogy mi sikong a jajban?
 A síró szemnek könnye mit beszél?
 S hogy mért kesernyés, barna a kenyér?

És csak ő megy, megy minden hajnalon.
 Nem hagy a földjén mit se parlagon.
 S amig vetésén napfény repdes el,
 Egy messzi hang biztatja csendesen:
 Majd tul az Égen, vagy tán még odább,
 Amelynél nincs már messzebb, vagy tovább,
 Ahol nem gyarló emberszó ítél,
 Hanem az Isten, aki mindig él,
 A magvetőnek ott utalják bérét,
 Ott fűzi egybe a sok kincses kévét —
 S míg aratását maga is csodálja,
 A mindig élő Isten azt megáldja,
 Őt asztalához odaülteti,
 A magvetésért ott fizet neki!

Móra László.

